

Case 1:

Hvornår skal vi give op?

Janus' situation

For et år siden fik Janus, 34 år, konstateret endetarmskræft med spredning til leveren og har siden gennemgået kemoterapi og flere operationer. Som komplikation udviklede Janus et hul i tyndtarmen, som resulterede i en alvorlig infektion, der forhindrede fortsat behandling af den kræftknode, som Janus stadig har i leveren. Selvom chancen for succes var lille, takkede Janus ja til endnu en operation for at lukke hullet og fjerne infektionen. Siden operationen har Janus været sengeliggende med uændret infektion. Han er stærkt svækket med svingende bevidsthedsniveau og tiltagende vejrtrækningsbesvær. Janus indlægges på intensivafdelingen, hvor der er diskussion om, hvorvidt man skal fortsætte aktiv behandling eller skifte til en mere palliativ tilgang.

Om Janus

Janus er ingeniør og bor på Vestsjælland med sin hustru Helle og deres to børn Maja på 4 og Isak på 6 år. Janus' pensionerede forældre har været meget involveret i hans sygdomsforløb bl.a. for at støtte Helle og børnene i hverdagen. Janus er enebarn.

Dilemmaer

- Intensivpersonalet er skeptiske over for yderligere behandling, da Janus er stærkt svækket. De er bekymrede for, at fortsat behandling kun vil forlænge hans lidelser uden udsigt til helbredelse.
- Samtidig står personalet over for modsatrettede ønsker: Kirurgerne ønsker at anlægge en stent i tyndtarmen i håb om at kontrollere infektionen, men sandsynligheden for succes er meget lille. Helle mener, at Janus bør få fred og modtage palliativ behandling. Janus' forældre kræver fortsat behandling og er vrede på Helle over, at hun nævner palliation som en mulighed. Janus' egen vilje er uklar, da han er ude af stand til at udtrykke sig.

Spørgsmål til gruppen:

Hvordan bør klinikere balancere mellem medicinske realiteter, kirurgernes behandlingsvillighed og familiens ønsker? Hvordan håndteres uenighed mellem de pårørende i en situation som denne? Hvornår bliver livsforlængende behandling mere en byrde end en gevinst?

